

Arrest

nr. 194 172 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, staatloze, op 8 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUGGENHOUT, die *loco* advocaat J. BELDÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 februari 2006 een asielaanvraag in in België. Op 8 juni 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Verzoeker diende op 14 juli 2006 een tweede asielaanvraag in. Op 18 juli 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.3. Op 26 juli 2006 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op dezelfde dag werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.4. Op 1 december 2006 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 13 november 2006. Bij arrest met nr. 203.512 van 30 april 2010 werd het beroep verworpen.

1.5. Verzoeker diende op 13 december 2006 een vierde asielaanvraag in.

1.6. Op 17 januari 2007 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 9 juli 2007 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker. Met een arrest nr. 2730 van 17 oktober 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus aan verzoeker.

1.7. Op 7 april 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 september 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Op 26 januari 2009 verklaarde de gemachtigde van staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk en werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.8. Op 11 juni 2010 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 1 juli 2010 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.9. Verzoeker diende op 9 juli 2010 een zesde asielaanvraag in.

1.10. Op 19 juli 2011 werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen (bijlage 13quater).

1.11. Op dezelfde dag diende verzoeker een zevende asielaanvraag in. Op 26 juli 2011 werd een beslissing genomen houdende weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.12. Op 17 januari 2012 werd verzoeker door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel als staatloze erkend.

1.13. Op 8 mei 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.14. Op 9 juli 2012 diende verzoeker een achtste asielaanvraag in. Op 24 juli 2012 werd een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag genomen (bijlage 13quater).

1.15. Op 10 december 2013 verklaarde de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verzoekers tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2012 werd ingediend door :

M., W. (R.R.: ...)

geboren te B. G. op 17.05.1980
nationaliteit: staatloos
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene roept in dat hij niet kan terugkeren naar zijn thuisland, omdat hij geen enkel thuisland heeft. Op 17.01.2012 werd hij erkend in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel.

Dit vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Uit de informatie en stukken in het administratief dossier blijkt dat betrokkene een verblijfsrecht geniet in Libanon. Hij beschikt over een vluchtelingenkaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en heeft in het kader van ondermeer zijn eerste asielaanvraag een UNWRA registration card voorgelegd. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet kan terugkeren naar Libanon, het land van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid namelijk de erkenning als staatloze, niet weerhouden worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 09.02.2006, die afgesloten werd op 13.06.2006 met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 14.06.2006. Op 14.07.2006 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 18.07.2006 met een weigering van in behandelingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Op 26.07.2006 diende betrokkene een derde asielaanvraag in die werd afgesloten op 16.11.2006 met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 17.11.2006. Op 13.12.2006 diende betrokkene een vierde asielaanvraag in die werd afgesloten op 17.10.2007 met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiäre bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende hierna nog viermaal een asielaanvraag in, namelijk op 11.06.2010, 09.07.2010, 19.07.2011 en 09.07.2012. Deze aanvragen werden niet in overweging genomen en afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een bijlage 13quater op respectievelijk 01.07.2010, 19.07.2010, 26.07.2011 en 24.07.2012. De duur van de procedures – namelijk ongeveer vier maanden voor de eerste procedure, vier dagen voor de tweede procedure, ongeveer vier maanden voor de derde asielprocedure, tien maanden voor de vierde procedure en telkens minder dan een maand voor de vijfde, zesde, zevende en achtste asielprocedure – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene – namelijk dat hij verklaart hier al geruime tijd te verblijven; dat hij zich integreert; dat hij enkel banden met België zou hebben; dat hij lessen Nederlands gevolgd heeft wat gestaafd wordt met een deelcertificaat; dat hij werkbereid is en een werkbelofte voorlegt; dat hij hier sociale banden heeft en dit aantoon aan de hand van steunbrieven en dat hij lessen Frans zou gevolgd hebben –

hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.16. Op dezelfde dag werd eveneens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:
“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: M., W.
geboortedatum: 17.05.1980
geboorteplaats: B. G.
nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.
(...)"*

1.17. Op 21 mei 2014 diende verzoeker een negende asielaanvraag in. Op 14 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 158 720 van 16 december 2015 bevestigde de Raad deze beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord "moet" in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de

overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. De Vos, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., Bussiaux nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet onder [2.3.1.] zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoekers situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen. Schending van art 62, 1ste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing motiveert ondermeer als volgt:

"...Uit de informatie en stukken in het administratief dossier blijkt dat betrokkene een verblijfsrecht geniet in Libanon. Hij beschikt over een vluchtelingenkaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en heeft in het kader van ondermeer zijn eerste asielaanvraag een UNWRA registration card voorgelegd... "

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel motiveerde in haar vonnis betreffende de toekenning van het statuut als staatsloze dd. 17.01.2012, als volgt: (stuk 3)

" ...Dat het Hof van Cassatie (Cass. 22 januari 2009, Rev. Dr. Étr. 2009, afl1, 4, I Vreemd,, 2009, afl. 2,135) deze stelling niet volgt. Het arrest stelt dat de Palestijn geen bescherming en bijstand van de UNRWA meer geniet, zodra betrokkene de zone in het Midden-Oosten waar de UNRWA haar opdracht uitvoert, heeft verlaten. Het feit dat betrokkene enkel tijdelijk verblijft in een staat die niet tót de opdrachtzone van de UNRWA behoort, verandert daar niks aan. (Hof van Cassatie, 22 januari 2009r arrest nr. C.06.04727J)

Dat in casa, de verzoeker asiel heeft aangevraagd in ons land en als Palestijns vluchteling een van de gebieden heeft verlaten waarin de UNRWA haar mandaat uitoefent en verblijft - tijdelijk of permanent - in een land waar de UNRWA niet actief is, niet langer geniet van de bescherming en bijstand van de organisatie overeenkomstig artikel 1§2 (i) van het Staatlozenverdrag... "

Ten onrechte gaat de bestreden beslissing er dan ook van uit dat verzoeker obv. Zijn 'UNWRA registration card' een recht op verblijf zou genieten te Libanon of elders. De bescherming die deze kaart biedt vervalt van zodra men het Midden- Oosten verlaat, Wat de Libanese vluchtelingenkaart betreft, deze is inmiddels minstens 7j. oud. Hieruit kan enkel de identiteit van verzoeker worden afgeleid, doch geenszins dat hij op basis van deze kaart nog een recht op verblijf in Libanon zou genieten.

De regularisatie-aanvraag kon dus ook maar enkel in België ingediend worden.

Verzoeker vermeldde in zijn verzoek tot regularisatie de moeilijke situatie waarin hij in zijn thuisland verzeild is geraakt.

In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept.

De beslissing werd dan ook onvoldoende gemotiveerd: Er kan immers niet uit worden afgeleid waarom deze 'moeilijke' omstandigheden niet als 'buitengewone' omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen aanvaard worden.

Het is in casu duidelijk, dat, hoewel verzoeker tijdens de asielprocedure onvoldoende elementen hard kon maken om als vluchteling erkend te worden, er tijdens deze procédure wel degelijk werd aangetoond dat hij bij een terugkeer naar Libanon met zeer zware problemen zou geconfronteerd worden. Zo aanvaarde het CGVS o.m. wel dat verzoeker opgeroepen werd als getuige voor de spionage commissie. (zie administratief dossier, weigeringsbeslissingen CGVS).

Het kan uiteraard niet ernstig betwist worden dat dit soort verhoren nooit zonder risico zijn, te meer nu Libanon langzaam maar zeker wordt betrokken bij de oorlog in Syrie.

Dezelfde strenge beoordeling, die aan de dag wordt gelegd bij de toekenning van een onbeperkt verblijfsrecht als vluchteling, dient uiteraard niet te worden toegepast bij de beoordeling of er omstandigheden zijn die een regularisatie in het thuisland verregaand bemoeilijken.

Eisen dat iemand zich, om louter administratieve redenen, naar een onveilig gebied zou begeven, zonder er zeker van te zijn dat betrokkene er een recht heeft op verblijf en in de wetenschap dat bovendien de financiële situatie van verzoeker hierdoor zou gehypothekeerd worden, is buiten alle proporties.

Er is dus wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden die maken dat de regularisatieaanvraag in België minstens ontvankelijk dient verklaard te worden.”

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Waar verzoeker de inhoud van de bestreden beslissingen bekritiseert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en werd beoordeeld. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij zich met betrekking tot de buitengewone omstandigheden heeft beroepen op het feit dat zij erkend is als staatloze bij vonnis van 17 januari 2012 en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat:

“ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Uit de informatie en stukken in het administratief dossier blijkt dat betrokkene een verblijfsrecht geniet in Libanon. Hij beschikt over een vluchtelingenkaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en heeft in het kader van ondermeer zijn eerste asielaanvraag een UNWRA registration card voorgelegd. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet kan terugkeren naar Libanon, het land van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid namelijk de erkenning als staatloze, niet weerhouden worden.”

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zich ten onrechte steunt op het feit dat hij een ‘UNWRA registration card’ heeft. Verzoeker betoogt dat de bescherming van deze kaart vervalt van zodra men het Midden-Oosten verlaat. Hij wijst er ook op dat zijn Libanese vluchtelingenkaart minstens 7 jaar oud is. Hij wijst er verder op dat hij bij terugkeer met zware problemen dreigt te worden geconfronteerd in Libanon. Het feit dat hij deze elementen in het kader van de asielprocedure niet kon bewijzen, doet hier geen afbreuk aan.

De Raad merkt vooreerst op dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 8 mei 2012, verzoeker niet heeft aangevoerd dat zijn “UNWRA registration card” hem na zijn vertrek uit Libanon niet zou toelaten er terug te keren. Daarnaast beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen en brengt hij geen concrete informatiebronnen aan waaruit kan blijken dat de bescherming van UNWRA een einde neemt wanneer de betrokkene Libanon verlaat.

Verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie van 22 januari 2009 waarin werd gesteld dat de bescherming van de UNWRA ophoudt van zodra de betrokken persoon de zone in het Midden-Oosten waar de UNWRA haar opdracht uitvoert, heeft verlaten. De rechtspraak heeft echter betrekking op de voorwaarden voor de toekenning van het statuut van staatloze en houdt geen uitspraak in met betrekking tot de vraag of de betrokken persoon bij terugkeer opnieuw aanspraak kan maken op de bescherming door de UNWRA.

In het arrest nr. 158 720 van 16 december 2015 naar aanleiding van verzoekers negende asielaanvraag, oordeelde de Raad met betrekking tot de toegang tot de bescherming van de UNWRA na terugkeer wat volgt:

“2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Dit kan evenmin blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014. Verzoeker voert aan dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een fact finding mission had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevraagd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de “NGO Najdeh” werd op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon “Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon” d.d. 12 september 2014 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen

gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van vernoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat het CGVS "heeft nagelaten deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen.", noch dat "de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn.". De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij in casu ook tracht te doen op pagina 26 tem 29 van zijn verzoekschrift. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn. Immers, waar verzoeker aanvoert dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel te lezen staat dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument onder andere ofwel een verblijfsvergunning ofwel een attest waaruit blijkt dat ze de procedure voor het bekomen van een verblijfskaart gestart zijn moeten kunnen voorleggen en hij betoogt dat hij geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden vermeld op de website van de Libanese ambassade en hij derhalve niet in aanmerking komt voor de aanvraag van een reisdocument, wijst de Raad erop dat uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde de COI Focus "Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen" dd. 16 januari 2015 blijkt dat met de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste bedoeld wordt op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart sensu stricto betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielpprocedure in België. In zoverre verzoeker nog verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada en waaruit blijkt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada, en hij vervolgens stelt dat mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt, beperkt verzoeker zich tot het uiten van hypothesen en vermoedens die niet van aard zijn om de informatie verstrekt door de Libanese ambassade te Brussel te ontkrachten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA."

Mede gelet op dit arrest blijkt niet dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte werd besloten dat verzoeker zich opnieuw onder de bescherming van de UNWRA in Libanon kan plaatsen. Verzoeker laat zelf na concrete elementen aan te brengen die op het tegendeel wijzen. De enkele verklaring dat de bescherming vervalt "zodra men het Midden-Oosten verlaat" en het enkele feit dat de vluchtelingenkaart op het ogenblik van de bestreden beslissingen zeven jaar oud is, toont niet aan dat ten onrechte werd besloten dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Libanon, het land van gewoon verblijf.

Waar verzoeker in het middel verder nog aanvoert dat hij in zijn regularisatieaanvraag aanvoerde dat hij Libanon diende te verlaten omwille van de "moeilijke situatie" waarin hij verzeild was geraakt, blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 8 mei 2012 geenszins dat verzoeker naar "moeilijkheden" heeft verwezen ter staving van de buitengewone omstandigheden. Er blijkt enkel uit dat verzoeker verwees naar zijn eerdere asielpcedures, doch niet dat verzoeker in dit verband elementen aanvoerde die alsnog zouden kunnen wijzen op buitengewone omstandigheden. Bovendien blijkt ook uit het meer vermelde arrest 158 720 naar aanleiding van verzoekers negende asielaanvraag dat verzoekers problemen ten gronde werden onderzocht en werd besloten dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om

de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten.

De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij, gelet op de gegevens die voorlagen op het ogenblik dat ze de bestreden beslissingen trof, tot de vaststelling komt dat de ingeroepen staatloosheid geen buitengewone omstandigheid vormt. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *juncto* de formele en de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT